

[Finansministeren]

kuterer i dag, er en midtvejsstatus. Det synes jeg det er værd at holde fast i.

Det betyder selvfølgelig ikke, at det ikke er interessant at diskutere den offentlige sektors størrelse. Det betyder heller ikke, at det ikke er interessant at diskutere mange andre af elementerne, men jeg synes ikke, man kan stille det op på den måde, fru Lone Dybkjær gjorde på, ved at sige, at her er nogle hovedoverskrifter: hvor er diskussionen om rambestyring? Hvor er diskussionen om selvregulerende mekanismer og mange andre ting? Jamen det er jo over det hele, for nu at sige det forenklet. De tre hovedoverskrifter, som fru Lone Dybkjær nævner, er den overordnede målsætning for moderniseringsprogrammet. Instrumenterne er en række forskellige foranstaltninger som selvregulerende mekanismer, regelforenkling og mange andre ting, herunder naturligvis ledelses- og personalepolitik og moderne teknologi. Det er alt det, som dette her består af, og så er der en række praktiske eksempler på hvordan, og hvor langt man egentlig er kommet.

Nu skal man altid tænke sig godt om, før man stiller forslag, men ved at sidde og lytte til debatten er jeg nået frem til, at der i hvert fald er et meget stort behov for at få en bedre dialog mellem regeringen og Folketinget om disse temaer. Om det skal finde sted i et folketingsudvalg, hvor der skal være høringer, eller hvad der skal være tale om, synes jeg man skal overveje.

Jeg vil gerne sige meget klart, at jeg ikke har meget lyst til at vende tilbage til Folketinget med en redegørelse om et år, som viser, hvordan det gik efter de to år, hvis resultatet bliver en debat, der – undskyld jeg siger det – bliver lige så flimrende som den, vi har haft i dag. Det mener jeg ikke fremmer noget som helst resultat. Derfor tror jeg, at Folketinget skal overveje, hvordan man i højere grad får en dialog i gang, f.eks. gennem høringer med forskellige ministre, herunder naturligvis også den ansvarlige moderniseringsminister, om, hvad dette her handler om, og hvordan vi kommer videre. Det tror jeg faktisk ville være meget gavnligt for den videre moderniseringsproces.

Vi skal heller ikke glemme, at dette her også handler om en række mennesker, som skal udføre en opgave i det daglige, og når fru Helle Degn begynder sit indlæg med meget heroisk at fastslå, at forsøg på modernise-

ring er slået fejl, synes jeg for det første, det er meget letfærdigt, for det andet mener jeg, det i realiteten er en hån mod de offentligt ansatte. Det er en hån mod de mange mennesker, som nu i tre-fire år har arbejdet stadig mere seriøst på at få den offentlige sektor til at fungere stadig bedre. Politikerne har et meget stort hensyn at tage til disse offentligt ansatte, for man kan ikke bare på den ene side bede om, at sektoren skal blive mere effektiv, og på den anden side detailstyre den i større og større udstrækning.

Hvad angår regelforenkling, vil jeg gerne gøre nogle generelle bemærkninger. Først og fremmest er det Folketinget, der fastlægger reglerne. Det er alle politikeres forsøg på at gennemføre millimeterretfærdighedsprincippet, som bevirker, at vi risikerer at få stadig mere bureaukrati.

Jeg synes, fru Lone Dybkjær havde nogle spændende betragtninger om regelforenkling, og når jeg kommer med den tanke, at vi skal prøve at få en bedre dialog om alle disse problemer, er det også for at få det gjort klart over for Folketingets medlemmer, at reel regelforenkling ikke har noget at gøre med, om vi afskaffer 100 cirkulærer, men har noget at gøre med, om vi vil leve med, at lovgivningen bliver mindre kompliceret, om vi vil leve med, at der bliver truffet bredere afgørelser på en række områder, og om vi f.eks. også – og det mener jeg vil være spændende – måske vil erkende, at oplysning på en række områder måske er meget bedre end regelstyring. Det er også et tema, som jeg mener er væsentligt.

Jeg vil vove den påstand, at Folketinget som helhed virker som en kolossal bremse på regelforenkling, og det gælder ikke bare Folketinget, det gælder også organisationerne i dette land. Når vi f.eks. i de forløbne fire år over for organisationerne har stillet forslag om at regelforenkle på dette eller hint område, er det jo ikke mindst fra organisationer af alle forskellige slags, vi møder modstand.

På planlægningsområdet i dette samfund har vi i Folketinget gennemført kolossalt mange bestemmelser, som bestemt også medfører et betydeligt bureaukrati. Derfor tror jeg, det er afgørende for at nå reelle resultater på lang sigt, at vi får gjort op, om vi vil give afkald på millimeterretfærdigheden på en række områder, om vi også vil acceptere, at der indimellem bliver truffet nogle afgø-